



Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 15

1. August 1909

58. Aargang

Orthodoxiens Forfald.

Af Præsident Charles W. Penrose i Millennial Star:

Værdien og Vigtigheden af Gabenbaring i vor Tid bliver mere ivjnefaldende, estersom Tiden rusler fremad. Mere og mere se vi Nødvendigheden af en sikker og paalidelig Ledestjerne paa religiøse Omraader for at tilfredsstille det søgerende og spørgende Sind. Dette træder ikke alene frem i de store Uoverensstemmelser, der findes mellem de forskellige protestantiske Sekter, men ogsaa i den gradvise Afvigelse fra saadanne Lærdomme og Trosspørgsmaal, der for ikke længe siden blevet betragtede som den sande Kristendoms Grundvold.

En af de mest populære og mest positive Bekjendelser i den saakaldte Reformation var, at Bibelen indeholdt „Alt nødvendigt til Salighed“, medens hvad som helst, der ikke fandtes deri eller ikke kunde bevise sin Egthed, ikke skulle antages som en Trosartikel. Bibelen skulle betragtes som Guds eget og virkelige Ord, den eneste og højeste Autoritet over alle andre. Da Mormonismen, som den bencevnede, fremkom i det 19. Aarhundrede, blevet dens Tilhængere angrebne som Fornægtere af Bibelen, og dette var i den hele Kristenheds Øjne deres største Forseelse og et usvigeligt Bevis paa, at de var Gudsforægtere og som saadan værdige til at nyde Adgang til Kirkens Skjød. Men at denne Beskyldning var falsk er forlængst blevet bevist, og i den senere Tid er den Anklage rejst imod „Mormonismen“, at den netop tror for meget paa Bibelens Bogstav. Det er nu meget almindeligt, at lærde Teologer og Kandidater, som søger Præstekald, ikke alene betvivle, men

lige frem for nægte mange Dele af den hellige Skrift, og at den gamle Erefrygt for Bibelens Historie og Teologi mere og mere udslettes af de Kristnes Hjerter, medens den moderne Filosofi leder dem bort fra den simple, ensoldige Tro, der blev overleveret dem af deres kristne Forfædre. Dette fremgaar af en Diskussion, som fandt Sted i en nylig afholdt sekterisk Konvention og Synode, hvis Forhandlinger ere givne af fremragende Prædikanter og teologiske Studerende i et meget udbredt Tidsskrift.

Denne Tankeretning er stærkt fremherskende over hele Jordkloden. Ved en nylig afholdt Afgangsegamen i New York af unge Teologer, der søgte om Ansættelse som Præster i det presbyterianiske Kirkesamfund, blevе disse Kandidater adspurgte med Hensyn til deres Tro og Anskuelse om Bibelen som „den eneste usæjlbare Troens Rettesnor“. De svarede, at de ikke troede Historien om Adam og Eva bogstavelig, som den findes i Bibelen. Da de blev spurgte om deres Tro angaaende Syndefaldet, om det var foraarsaget ved, at Adam og Eva spiste af den forbudne Frugt, svarede de, at de ikke vare visse derpaa, og for at undgaa en ligefrem Venægtelse deraf udtalte de, at det var „en Allegori, der indeholdt en dyb Sandhed, som kunde antages af Enhver“. Paa Spørgsmålet om Jesu Opstandelse svarede de, at de troede, at han var oprejst fra de Døde, men betvivlede, at det var det samme Legeme, han havde, da han blev begravet. Ligeledes siger i Rapporten: „De anerkjendte Kristi Guddom, men fandt sig ikke befojede til at antage Berettningen om hans Fødsel i Kjødet bogstavelig, som Bibelen meddeler den.“ Jeg tror ikke, at der var 5 Præster i den hele Forsamling, som ørligt kunde sige, at de troede Historien bogstavelig om Adam og Eva.

Disse Straa vise Retningen, i hvilken den teologiske vind blæser. De foruden mange andre ere Kjendetegn paa, at den moderne Kristen-dom mangler et paalideligt Anker for Religionens Skib. Der er ingen virkelig og positiv Rettesnor for de stridende Sekter og twivlende Professorer, medens det, der er blevet anset som „den eneste usæjlbare Troens Rettesnor“, praktisk set ingen „Rettesnor“ er, men Noget af en saa elastisk Natur, at det kan passe til Enhvers Sind og Opsattelse uden at blive afgjørende for Nogen. Er det netop derfor ikke nødvendigt at have Noget med Autorisationens Stempelet, der ikke lader sig vende efter ethvert Indfald eller enhver personlig Mening og Opsattelse hos Lægmænd eller Præster, som udlegge dets Indhold efter deres eget Hoved?

Mormons Bog fremkom i det 19. Aarhundrede som en Røst „ud af Støvet“, ikke i et twivlsomt og figurligt Sprog, men i et Sprog saa simpelt og ligefrem, at det valte Modstand hos de Lærde og Bise i Verden. Den kom for at fremsætte den gamle Sandhed, der i svundne Tider var bleven aabenbaret paa den vestlige Halvkugle; en Fortertelse af det, som Profeter og Frelseren selv havde sagt og gjort i det Land,

ogsaa angaaende Syndesfaldet, Gjenløsningsplanen, Virkeligheden af Messias guddommelige Natur med Gud som hans Fader og Tomfru Maria som hans jordiske Moder, Frelserens Lidelse og Død for at sone for Verdens Synd og bringe Mennesket tilbage til Gud, hans virkelige og bogstavelige Opstandelse, hans store Arbejde for Levendes og Dødes Frelse, Evangeliets evige og usforanderlige Principper, Organisationen af hans eneste og sande Kirke, det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed, Ordinancerne, nødvendige til menneskelig Helliggjørelse og Frelse, den menneskelige Alands Natur, den virkelige Individualitet af de tre Guddomsvæsener Fader, Søn og Helligaand, Kirkens Enhed, Alandens Gaver, guddommelig Åabenbarings Bedbliven, Menneskeændens Tilstand i Tidsrummet mellem Døden og Opstandelsen, evig Dom, Adams Børns Bestemmelse i de tilkommende Verdener og hele Salighedsplanen under Guds Sons Ledelse. Alle disse vigtige Punkter ere fremsatte i Mormons Bog i et Sprog saa tydeligt og klart, at der slet ikke er Rum for Twivl eller Gisninger, men kun for Kundskab og Sandhed.

Disse mærkværdige Optegnelser om fordums Lærdomme fuldstændig gjøres ved Åabenbaringer i vor Tid fra Himmelten, ligesom Bogen var bragt frem af Jorden. Paa denne Maade stadsættes de døde Bogstaver i de gamle Optegnelser ved Guds levende Ord fra Himmelten, baade det, der var skrevet i den østlige, og det, der var skrevet i den vestlige Verdensdel; men det gaar ogsaa videre; det giver „Linie paa Linie og Bud paa Bud“ Bejledning for os i Nutiden og bliver derved en ufejlsbarlig Rettesnor for Alle, som ønske at finde en solid Klippe at bygge paa. Ikke desmindre forkaste Jordens Indvænere i Dag denne herlige Åabenbaring i vor Tid enden at overveje, hvad den betyder for deres Tro. Paa den Maade bliver Guds Visdom en Daarlighed for Verden; men Verdens indbildte Visdom bliver sikkerlig en Daarlighed i Guds Øjne. Det forekommer Sidste-Dages Hellige helt morsomt at iagttage de latterlige og urimelige Krumsspring, som Nutidens lærde Teologer gjøre, naar de med menneskelige Vaaben, Spekulation og Uvis-hed brydes med Lærdomsproblemer i Stedet for at antage den tilsreds-stillende og paalidelige Løsning, der i vor egen Tid er given ved Åabenbaring. Men paa samme Tid er det forbausende, at lærde Teologer, der betragte Kirkens Lærdomme som hvilende paa Bibelens ufejlsbarlige Grundvold, ville lade saadanne Personer saa Afgang til Prædikestolen, som ikke alene betvivle Kirkens Læreætninger, men som lige-frem fornægte nogle af dens vigtigste Grundprincipper, medens de selv ikke kunne gjøre Fordring paa at have nogensomhelst klar Forstaelse af de Ting, de søge at forklare Andre. Disse Individuer ere frække nok til at betragte sig selv som en udvalgt Klassé, beskikket og ordineret ved guddommelig Fuldmagt til at undervise deres Medmennesker og administrere til dem i Treenighedens Navn, der for dem er „en uksjent Gud“,

medens de se ned paa Massen af Folket som paa deres Underordnede, der alene skal vise dem Underdanighed og hede dem Godtgjørelse i rede Penge. Ortodoxi (Rettroenhed) plejer at være Kristendommens højeste Pryd og Ros; men nu sættes den ud af Moden og „tilbage i Tiden“. Nødvendigheden af en ny Uddeling er iøjnefaldende, og, tækst være Gud, den er kommen. Tidernes Hyldest Hus holdning er gjengivet med guddommeligt Lys, guddommelig Magt og guddommelig Myndighed, og med en Bished, der flyder fra en absolut Overbevisning i Menneskets Sjæl ved Lydighed mod de Ord, der flyde fra Guds Mund.

Børneopdragelse i Oldtidens Rom, Sparta og Athen.

Naar vi se tilbage paa Børnenes Stilling i Hjemmet og i Samfundet i den klassiske Oldtid, altsaa før Forsalgsperioden, er det ganske interessant at iagttagte, at en Del af disse ca. 2500 Aar gamle Opdragelsesprincipper efter ere komme til Gre og Verdhed efter i lang Tid at have været omtrent banlyste, medens naturligvis en stor Del af dem, som dog have holdt sig lige indtil Begyndelsen af forrige Aarhundrede, nu heldigvis betragtes som barbariske og ere afløste af andre mere tiltalende Opdragelsesmetoder.

Til den første Kategori maa regnes den i Oldtiden og i vor moderne Tid saa forgudede Sport, og til den anden hører den Tanke, at Børn, der skulle blive rafse og funde Mennesker maa opdrages saa haardt, ja næsten ubarmhjertigt, som muligt.

De fleste af os kender jo fra vor Verdenshistorie, hvorledes Sparterne søgte at holde deres Mænd haardsøre ved at dræbe ethvert spædt Barn, der viste mindste Tegn paa Sygdom eller Svaghed; det gjaldt jo netop for dem at opfoste Krigere, men det var unægtelig en noget radikal Maade at naa dette Maal paa. At Pigebørn ikke just var den mest kjærkomme Vej til Familien, som en Spartanersfader kunde ønske sig, siger sig selv, og derfor gif de ogsaa jævnlig samme Bej, selv om de ikke fejlede det allermindste, men kun for at regulere Tilgangen; de havde jo i en Spartaners Øjne kun den ene gode Side, at de kunde blive Mødre til kraftige Krigere, men udover dette havde de ingen synnerlig Existensberettigelse. Det var just ikke nogen videre galant Opfattelse af Damerne, og vor Tids Damer vilde vist meget betække sig for at blive hensat i Oldtidens Sparta. Naar Børnene var saa store, at de kunde undvære Moderen, blevе de anbragte i Statens Opdragelsesanstalter, hvor det ikke var særlig humane Principper, der raadede. Paa Spisesedlen stod den noksom bekjendte „Spartanske Suppe“ hvis Hovedbestanddel var Blod, og de øvrige Retter svarede vel nok

hertil. Hovedøjemedet med Opdragelsen var at opelste en haardfør Ungdom, og dersor samledes alle disse unge Mennesker en Gang om Aaret og bleve gjennempiskede paa Torvet i Befolkningens Paashyn; her gjaldt det for den unge Mand om at lægge saa ringe Følelse af Smerte for Dagen som muligt og helst at modtage Piskningen med et Smil. Det var den aarlige Examens, saa kan man jo selv tænke sig til, at der ingen Fornøjelse var ved Overgangen fra Dreng til Mand.

Det var den legemlige Opdragelse, men den aandelige var just heller ikke overensstemmende med vor moderne Pædagogik. Naturligvis lærtes Gudelære, svarende til vor Religionsundervisning, hvorimod Regning, Skrivning og deslige vare ukjendte Pensa; derimod lærtes Moral, ganske vist lidt aparte, set med vore Øjne, men den passede godt ind i hele den antike Opdragelsesmetode. For at vænne Børnene til Snuhed og Lærlighed var Thveri tilladt, vel at mærke kun hvis det ikke blev opdaget indenfor en vis Tid, ja det blev endda anset for en fortjenstfuld Opgave at begaa saa store og omsattende Thverier som muligt, selv fra Landsmænd, for derved at konstatere sin fuldendte Opdragelse. Men blev Tyven funden, saa maatte han undergaa en streng Medsart, thi der var jo da en Fejl ved hans Opdragelse, og den kunde kun rettes ved Piss. Vi fristes til at sige, at vor Tid har enkelte Berøringspunkter med denne Opsattelse af Tilegnelsen af andres Ejendom, naturligvis kun saa længe, at det ikke gaar ud over Ens egne Ejendele; vi se hvorledes Lyveknægte tilskappes Bisald paa vore Teatre, og deres Bedrister sluges i Romaner, saa den Moral, der findes heri, er næppe bedre end hin i Oldtiden.

At en Opdragelse som den, der blev den unge Spartaner til Del, maatte opelste haardføre Mænd, er sikkert, og af Dyder var vel nok Tapperhed den, der stod højest i Kurs.

Den unge Atheniensers Opdragelse gif paa flere Punkter i en lidt anden Retning. Her paahvilede Barnets Opdragelse væsentligt Hjemmet, og Følgen heraf blev, at den raa Kraft ikke i saa stor Grad blev sat i Højsædet som i Sparta, men dog var, som i helse Oldtiden, den kraftige og vaabenføre Mand for det meste Favoriten. I Athen, hvor Taler, Filosoffer og Kunstnere vare i stor Anseelse, blev der lagt megen Vægt paa Landens Uddannelse, og Barnet havde allerede tidlig god Lejlighed til at nyde godt af Undervisning i denne Retning, men dog stod for den unge Mand som noget særlig attraktivt at opnaa Hærdighed i Legemsøvelser og det, vi nu kalde Sport. Ved de olympiske Lege, der fejredes hvert fjerde Aar, samledes saa at sige hele Nationen, og de unge Mænd, der her som Sejrherrer kronedes med Laurbærfansen, fejredes over det ganske Grækenland som Nationens Stolthed.

Det var i det hele taget en Higen efter Skjønhed i alle Livets Forhold, der mest gjorde sig gjældende i det gamle Athen; Kunstmaler

skabtes, som endnu den Dag i Dag staa uovertrusne. At tro, at der blandt disse gamle Grækere fødtes et langt større Procentantal Genier end nu, er vist for meget, men ved en fortsat Skjønheitsdyrkelse gjennem flere Slægtled og en Opdragelse i samme Retning fremelskedes der en Selvkritik, der ikke tillod noget Fuskarbejde at bestaa. Barnet havde, lige fra det kunde bevæge sig omkring, kun Skjønhed for Øje; skjonne Omgivelser, Statuer og arkitektoniske Bygningsværker, der hver for sig var et Kunstværk, og sidst, men ikke mindst, et Folk, der ved Legemsøvelser søgte at forskjonne det menneskelige Legeme.

Den frigerske Opdragelse, som var uadskillelig fra en Mands Opdragelse i Oldtiden, fandt først Sted i Ynglingealderen, i Modsatning til Spartaneren, der lærte at haandtere Spyd og Sværd allerede som Dreng.

Det gamle Rom, hvis Blomstringperiode falder nogle Aarhundreder senere, gav sine Børn en lignende Opdragelse som Sparta; dog havde Staten ikke her taget i sin Haand at kontrollere Tilgangen af smaa Statsborgere paa en saa radikal Maade som Sparta, men dog stod Krigshaandværket i meget høj Kurs ogsaa her, selv om Ågerbruget i Rom's tidlige Periode ansaas for fuldt værdigt en fribaaren Mand. Her havde Familiens Overhoved en meget vidstrakt Myndighed over Familiens Medlemmer og særlig da over Børnene; deres Liv var i hans Haand, og Ulydhed mod hans Besalinger blev tidt meget haardt straffede. Familiefaderens Ønske var hele Familiens Lov, og han var baade Under-, Over- og Højesteret i alle Familieanliggender. Senere hen øndredes dette Forhold jo noget, men dog blev Børnene saa godt som regnede for hans Ejendom, og at Drengene blev haardsøre ved denne Opdragelsesmetode er begribeligt, men Et vandt man, og det var, at Familierne og Etterne stode ubrødeligt sammen, og at Rivninger i Familierne blev slaaede ned med en haard Haand.

Pigebørnene blev udelukkende opdragne til at forestaa Husholdningen, og emanciperede Damer vare et ukjendt Begreb den Gang; det var Gryden og Huset, der skulde passes; Staten og dens Bel skulde Mændene nok selv sørge for, og vi maa lade dem, at de forstode det til Gavns.

Efterhaanden gik det grovere Arbejde baade i Rom, Sparta, Athen og de fleste af Oldtidens Stæder over paa Slavernes Hænder, og en fribaaren Mand beskjæftigede sig, saavidt hans Midler tillode ham det, kun med Statens Arbejde og Krigshaandværket. Disse Slaver, som blev rekrutterede af Krigshænger, førte et jævnt godt Liv, men om nogen Opdragelse af slavefødte Børn var der ikke Tale; de skulde holdes nede i Uvidenhed, og formerede Slaverne sig for stærkt, blev der, som for Eksempel fra Sparta, udsendt Expeditioner, der skulde nedslagte en stor Del af dem, da Staten ellers mentes at staa i Fare for en Rejsning

fra Slavernes Side. Ved Siden af Slaveinstitutionen dannedes et Proletariat af fribaarne Mænd; de ejede Intet, men havde en indskrænket Stemmeret, der kunde fjøbes, sælges eller tvinges i det Spor, Magthaverne mente var fornødent, og at deres Børn fik nogen som helst Opdragelse ud over den, det yderst tarvelige Hjem selv kunde yde, er vist mere end tvivlsomt; denne opvoksende Ungdom var nærmest henvist til Soldaterlivet, saalænge de vare vaabenføre, for senere at glide over i Lediggjængernes Klassé, men saalænge de stode i Hæren, vare de underkastede en, mange Gange, jærnhaard Disciplin, der endnu saa sent som i Åar 71 før Kr. gav sig Udslag i, at Prætoren Licinius Crassus, efter at hans Soldater flere Gange med stort Mod vare gaaede mod Fjenden, men hver Gang slaaet tilbage, lod sin Legion decimere, det vil sige, lod hver tiende Mand udtagе og ihjelslaa for at gjøre sine Soldater opmærksomme paa, at de skulde sejre, da Døden ellers var dem vis.

Denne kraftige Medicin hjalp, men at Hærsøreren var en haard Mand viste han bagefter ved at lade 6000 Krigsfanger forsætte. Ellers var det almindeligt, at begge Hænder blevet huggede af Krigsfangerne; saa blevet de jo gjorte ubrugelige til al Krigstjeneste for Fremtiden.

Man vil heraf se, at Opdragelsen nærmest gif ud paa at disciplinere Ungdommen, og at det personlige Initiativ ikke havde mange Chancer for at gjøre sig gjældende; men kom en Mand endelig til Magten, kunde han da ogsaa behandle Andre saagodthom efter Forgodtbefindende, indtil han fandt sin Overmand, der gav ham raat for usødet, saa selv om Oldtidens Storstæder staa for vore Øjne i Fortidens Glans og Herlighed, vilde vi vist meget betække os for at henfættes der med vore Hustruer og Børn.

Blanding.

36 Millioner for 1 Pund Radium. Ifølge et Londonerblad er Prisen paa Radium ifølge Kontrakt mellem Ernest Kassel og Lord Iveagh paa den ene Side og det Cornwalliske Mineselskab paa den anden sat til 36 Millioner Kroner pr. Pund. Nævnte Firma har nemlig gjort Bestilling paa $7\frac{1}{2}$ Gram ren Radiumbromid til 30,000 £. Dette er hidtil den største Leverance i det Stof. Det skal sjænkes til Radiumsinstututer i Storbritannien, der nylig er oprettede i Lægevidenskabens Tjeneste.

Søndag den 1. August 1909.

Dette er Stedet!

vare de mindeværdige Ord, som det 19. Aarhundredes største Pioner og Kolonist udraabte den 24. Juli for 62 Aar siden. Den 24. Juli er nemlig Pionerdagen, der overalt i Zion og dens Stater fejres til Minde om Ankomsten til Saltsødalen i Aaret 1847, og Tusinder af taknemlige Hellige samles for at mindes den. Som Aarene rusle hen, voxer Skæren af dem, der føle sig selv direkte gavnede og velsignede ved det, der den Dag fandt Sted, og hvori vor Tids største „Moses“, Profeten Brigham Young, er Centralfiguren. Stæfferne af de Første, der betraadte Saltsødalen, tyndes nu stærkt, saa at kun faa ere tilbage af dem, fra hvis Læber vi kunne høre om den vidunderlige Rejse, de selv var Deltagere i, og snart ville ogsaa de være gjemte under Muld. Men, som „Aften-gloden kysser Morgenrøden“, saaledes vil Fortid og Fremtid mødes i de mest glimrende Resultater, der ere frembragte ved Taalmodighed i Videlser og ved hengiven Tro paa en retsfærdig Gud. Denne Rejse over vejløse Sletter, rivende Vandstrømme og snækædte Bjerge er et af de største Beviser paa et Folks usvigelige Tillid til sine Lederes inspirerende Dygtighed, som Verdenshistorien har at berette; thi om Fortidens Israel kan det ikke med Sandhed siges, at de uden Knurren og Klage fulgte deres mægtige Leder, til Trods for, at Jehovah ved mangfoldige Lejsheder havde vist sin specielle Omhu paa den mest underfulde Maade. De første Kompagnier af sidste Dages Israel, „Mormonerne“, der, ind-besattet Kvinder og Børn, talte 2000 Sjæle, vendte deres Ansigt mod Vest uden anden Vejviser end de Spor, som deres Leder havde efter-ladt, da de for mere end 2 Maaneders siden var gaaede forud og for-svundne i det ubekendte Øde. Men de havde fuld Forvisning om, at de vilde finde deres Avantgarde et eller andet Sted mellem Missouri-floden og det stille Hav, en Strækning paa 2000 Mil. Deres Haab skuffedes heller ikke. Præsident Young med sit Følge, der bestod af 148 Sjæle, blandt hvilke var 3 Kvinder og 2 Børn, naaede efter en møjfommelig Vandring det Sted, hvor de Helliges blomstrende Hjem nu er vel grund-fæstet.

Profeten Joseph Smith havde forudsagt, at de Hellige skulle gaa mod Vest for at undgaa deres Forfølgere, og havde han levet, vilde han selv have vist Vejen. Men Herrens Hensigter opnaaedes paa anden Maade, og Brigham blev det udvalgte Redskab til at opfylde denne Profeti; en af Lederne i de Dage sagde: „Vi kom villig, fordi vi nødtes dertil.“ Da Brigham, som var syg og kjørte i Apostel Wilford Woodruffs Vogn, kom saa langt frem gjennem et Bjergpas, at den

aabne Dal med Salthæen, Amerikas „døde Hav“, kunde ses, udbrodt han i et tresoldigt Hurra og raabte: „Dette er Stedet!“

Hvor velsignet og glædeligt disse Ord end lød for de af den lange Rejse trætte Vandrere, at de nu havde naaet et Sted, hvor de kunde føle sig udenfor Rækkevidden af kristne Barbarers Forfølgelser og ende-løse Ondskab, sandtes der dog Enkelte i det lille Selskab, der vilde have fortsat endnu længere, hvis Præs. Young havde ønsket det. Blandt disse var Søster Harriet Young, som sagde: „Udmattet og svag, som jeg er, vil jeg hellere gaa 1000 Mile længere end blive i denne øde og forladte Dal.“ Men Profeten havde sagt det, og det var nok for Hver og En.

Fyldt med den samme hellige Fver, der havde bragt dem saa langt, forsatte de, og i Stedet for at begræde deres Skæbne og synke sammen i haabløs Fortvivelse, begyndte de at grundlægge en Kommune, hvis Sidestykke ikke kan findes paa Jordens i Dag. Som sande Patrioter vare de de Første, der udfoldede Stjernebanneret i Klippebjergene og toge Utah, som den Gang tilhørte Mexiko, i de Forenede Staters Besiddelse. Ikke saa snart havde de med deres Trækdyr og sparsomme Ejendele flaaet sig ned paa den Plet, hvor nu Salt Lake City staar, før de med Hjerter opfyldte af Taknemmelighed opsendte deres forenede Takkebøn til Herren og indviede Landet og sig selv til hans Tjeneste. Dagen efter, at de vare komne ind i Dalen, var Søndag, og den blev anvendt til Gudsdyrkelse, og noget af det første, de byggede, var et Mødested, som de kaldte Bowery eller Løvsal, hvor de kunde samles uden at opbrændes af den stærke Sol, der syntes at ville kvæle alt vegetabilist Liv i hele dette Land. Historien er for lang til at kunne meddeles her; lad det kun i Korthed være sagt, at „Haabet befolkmede ikke“. Utah er i Dag „Staden paa Bjerget“, „Dansen i Ørken“ og „Bestens Stolthed“. Herren har skjenket Hundrede Fold igjen for det, som hans lydige Børn vare villige til at forlade for hans Evangeliums Skyld. Folket har ved Exempel vist hele Verden en Samfunds-form af timeligt Velvære og aandelig Sundhed, der vil gjøre mere til Menneskeslægtens Fornyelse og Gjenløsning end alle Jordens samlede Præsters og Bodspædkanters Raab om at „komme til Jesus“. Endog i Fattigdommens trange og mørke Tider, medens de vilde Indianere og de rovlystne Græshopper truede med sikkert Ødelæggelse, lagdes Grund-volden til et Tempel til Ordinancer for de Afdøde, og Missionærer sendtes til fjærne og fremmede Lande for at vidne om, at Gud havde talet og aabnet Evangeliets Dør ligesom i fordums Dage. Ustandseligt er Værket gaaet fremad, og hvo kan hindre dets Fremgang eller forudsige dets Fremtid? Vi haabe, at hver Sidste-Dages Hellig vil anse sig selv som Missionær ved i Ord og Handling at prædike og bevidne, hvad Herren har gjort for dem. Træet er let kjendeligt paa Frugterne, og vi have stor Aarsag til at være tilfredse med Mormonismens Frugter

i hele Verden, og ikke alene vi, der tilhøre denne Kirke, men Hundretusinder af Uldenforstaende ville bære Bidnesbyrd om Sandheden af de betydningsfulde Ord, som Præsident Brigham Young udtalte den 24. Juli 1847: „Dette er Stedet“.

Missionsnigheder.

Konferencesekretær Geo. S. Schou fra Aalborg skriver den 9. Juli 1909 følgende:

Efter 2 Dages Ophold her forlod Præs. Anthon H. Lund og Selstaf, bestaaende af hans Hustru og Datter, Præs. Charles W. Penrose med Hustru samt Præs. Andrew Jenson med Hustru og 2 Døtre os for over Frederikshavn og Sverige at besøge Norge.

Deres Besøg her var i alle Maader en storartet Fest for os. Byens Blad havde bekjendtgjort vores Møder, der som Følge deraf vare oversyldte i den Grad, at extra Stole maatte forskaffes, og Sideværelser og Trappegange vare fyldte af opmærksomme Tilhørere; det var vistnok de største Møder, der nogensinde have været afholdte i Aalborg, siden „Mormonismen“ blev kjendt der. Præs. Penrose sagde i sine Bemærkninger: „Seg er glad ved at kunne sige, at Folket i Aalborg opfører sig som agtværdige Mennesker.“ Præs. Lund følte sig særdeles vel tilfreds over den Modtagelse, der blev ham til Del i hans Fødeby.

Konference-Præs. Isaac A. Jensen præsiderede i Møderne, som afholdtes Onsdag den 7. og Torsdag den 8. Juli. I det første Møde talte Præs. Penrose med Præs. Andrew Jenson som Oversætter om at leve og dø trofast i Jesu Kristi Evangelium; Besønningen derfor skulde blive at faa Del i den første Opstandelse, hvorimod de, der ikke adløde Herrens Besalinger, vilde slumre i Graven 1000 År længere og da komme frem og blive dømte hver efter sine Gjerninger, gjorde i Kjødet.

Præs. Lund talte dernæst; han sammenlignede de nuværende Forhold og Tilstande i Aalborg med dem, der herskede, da han som ung Dreng først blev bekjent med Mormonismen, og sluttede sine Bemærkninger med paa en særdeles interessant Maade at forklare Vigtigheden af Lydighed mod Evangeliets første Principper.

I Mødet Torsdag Aften talte først Præs. Andrew Jenson om den megen Usselhed, der i vor Tid raader baade i Danmark og mange andre Steder i Verden. En indgribende Reformation vil blive nødvendig i Samfundets forskjellige Dele. Han haabede at se den Dag, da Mormonismen skulde blive ligesaa hædret, som den nu er foragtet.

Præs. Lund udtalte, at Syndens Veje hverken ere lette eller behage-

lige at betræde. Syndens Vyrde er tung at bære, hvorimod Herrens Vag er gavnligt og hans Vyrde let. Han sammenlignede dernæst Mormons Bog med Bibelen og viste, at Indholdet af den ene bekræfter Guddommeligheden af det, der findes i den anden.

Præs. Penrose var den sidste Taler; han fortsatte angaaende Mormons Bogs og Bibelens Fremkomst og talte om Kristi anden og herlige Komme.

Broder Schou slutter sin Skrivelse med at sige, at Hellige saavel som Venner udenfor Kirken ere meget taknemlige for det velsignelsesrige Besøg, som Præsidenterne aflagde i Aalbørg; de udtale tillige Haabet om, at det hele Selskab maa faa en heldig og behagelig Reise til de øvrige Konferencer i den skandinaviske Mission.

Besøgende. Præs. Anthon H. Lund med Hustru og Datter ankom til Kjøbenhavn fra Stockholm i Tirsdags ved Midnatstid. Sammen med sin Familie har han besøgt Seværdigheder i Hovedstaden og glædede de mange Tilstedeværende i Onsdags-Aftenmødet, hvor han benyttede en Del af Tiden til at fremsette Evangeliets første Principper. Efter Mødet benyttede de Hellige Lejligheden til at hilse paa deres gamle Ven og endnu en Gang trykke hans Haand. Br. Lund rejste sammen med det øvrige Selskab til Kristiania og Bergen, men efter Møderne der stiltes de, saa at Præs. Penrose og Jenson rejste til Trondhjem og videre Nord paa til Midnatssolen for at samles med de Hellige i de øvrige Byer, medens Br. Lund tog tilbage til Kristiania og videre til Stockholm, hvor han afholdt en overmaade velsykket Konference, ved hvilken samtlig den svenske Missions Eldster var til Stede.

Præs. Penrose og Hustru samt Præs. Jenson med Hustru og 2 Døtre ankom til Kjøbenhavn Søndag Morgen. De befandt sig Alle i bedste Velgaaende og vare utraettelige i deres Ros over Alt, hvad de havde set og hørt; de behagelige Indtryk, som de paa deres Rejse havde modtaget, ville aldrig udslettes af deres Minde.

Eldsterne Søren Christiansen, Forstander for Larvik Gren, og James Ware, Forstander for Kristiania Gren i Kristiania Konference, have op holdt sig i Kjøbenhavn nogle Dage paa Besøg hos Slægtinge her i Landet. Efter et behageligt Ophold iblandt os ere de nu atter vendte til deres respektive Arbejdsmarker i Norge.

Eldsterne James Brown og Hyrum Hansen fra Aarhus Konference opholdt sig her nogle Dage paa Gjennemrejse for at besøge Slægtinge og Venner.

Eldste Henry Danielson, som er afløst efter en vel udført Mission i Kristiania Konference, er her paa Besøg hos sine Foreldres Slægtinge, inden han rejsen hjem til Utah.

Konferencepræs. Carl Burton fra Hamborg med Sekretær Wm. Winder samt Eldsterne Royal Eccles og D. C. Hunter fra München have

opholdt sig her nogle Dage for at besøge Museer og Kunstsamlinger. De besøgte ogsaa Norge og Sverige og vare højlig tilfredse med deres Rejse i det nordlige Europa. Vore Brødre fra Tyskland og Holland berette, at i de Lande nyder Evangeliet en overmaade stor Fremgang, saa at mange tillægges ved Daab.

Trost i Bedrøvelse.

At Dødens revsende Haand ydmiger os og gjør os mere modtagelige for Salighedens Velsignelser, og at Trost i Bedrøvelse, foraarsaget ved Dødsfald blandt dem vi elsker, ere Evangeliets Gaver, der følge som Belønning for Adlydelse af samme, fremgaar af følgende Brev, der var skrevet i Salt Lake City til „Liahonas“ Redaktør og underskrevet „En Medvandrer paa Livets Vej“; det er fremkaldt ved en sorgende Moders Tab af et elsket Barn og lyder som følger:

„Hr. Redaktør! I en Artikel dateret 5. Juni yder De stor Trost og Opmuntring til en Moder, som har mistet 3 Børn, og jeg tænkte mig Muligheden af, at maaesse jeg kunde lægge lidt til af Trost til sorgbetyngede Forældre, som have maattet overgive deres Børn til Døden.

I 1878 boede jeg i Salt Lake City og var en velstaaende Forretningsmand, men tilhørte endnu ikke Mormonkirken. Ved denne Tid mistede jeg mit førstefødte, højtelskede Barn. Tabet berøvede mig næsten Forstanden, og mine den Gang hengivne Venner frygtede det Bærste. Dette bragte mig til at faste og i ydmig Bøn søge min Gud. Ligesaa snart Dagens Travlhed var endt og Mattens Skygger sækede sig over By og Land, søgte jeg et ensomt Sted i Frugthaven, hvor jeg overvældet af dyb og hjærtetknugende Sorg lagde mig paa mit Ansigt mod den kolde Jord og gav mine Taarer frit Løb, medens jeg i hjertelig Bøn anraabte min himmelske Fader om at lede mig til det Rette. Jeg begyndte fra nu af at læse Bibelen; i Mormons Bog havde jeg før læst lidt, men fandt den altid tør og uinteressant; nu derimod fandt jeg Liv og Lys i dens Blade, og den blev for mig den mest interessante Bog, jeg nogensinde havde læst. Hvilken stor Forandring! Efter en stor Del af Sindslidelser havde Herren aabnet min Forstands Øjne, og jeg modtog Evangeliets Ordinancer med Glæde og Taknemmelighed. Sex Maaneder senere blev jeg kaldet til at udføre en Mission, for, som Nogle sagde, at se, om jeg kun var en „Binternormon“, eller om jeg var ægte. Mine forrige Venner kaldte mig en Taabe, fordi jeg vilde skille mig ved en indbringende Forretning og blive en „Landstryger“ Tusinder af Mile paa den anden Side af Equator.

Nu komme vi maaesse til den Del, som muligvis mest vil interes-

sere sorgende Forældre, men det Foregaaende var ogsaa nødvendigt for at kunne forstaa det, som følger efter.

En Maaned efter, at jeg var rejst til min Missionsmark, blev min Hustru velsignet med en anden Datter; men en lang og besværlig Sygdom paafulgte. Efter at jeg havde været behjælpelig med at aabne Evangeliets Dør i en ny Mark, kom Tiden, at jeg blev hæderlig løst med Tilladelse til at rejse hjem igjen til Utah. Men kort efter blev vort andet Barn ogsaa syg og døde til Trods for, at vi gjorde Alt, hvad der stod i vor Magt, for at frelse hende. Paa Bejen til Graven stod den lille Kiste i Bognen, hvor jeg og min Hustru befandt os. Hun græd og klagede meget, og mine Bestræbelser paa at trøste hende frugtede intet. Mit aandelige Syn aabnedes ved Guds Naade, saa at jeg saa den Lilles Aand, og i dens Følge saa jeg vort første Barn; begge vandrede omkring i en ubeskrivelig yndig Have. De var lykkelige og glade, og begge sprang de hen til en Dame og tog sat i hendes Klædebøn, lig spøgesfulde, muntre Børn. Kvinden, jeg saa, der gjorde Tjeneste som Moder, var en højstelsette Pige, som døde i de „gamle Lande“, og som derfor aldrig havde kjendt disse mine Børn i Kjødet; men det fremgik tydelig, at de var velbekjendte med hverandre, inden de kom i denne Sfære. Lad mig til Slutning oplyse, at denne Pige døde i Europa, længe før disse Børn var fødte i Amerika, men Nogen var bleven døbt paa hendes Begne i det gamle Begavelseshus og havde udført de resterende Ordinancer for hende i St. Georges Tempel ved min Hustru, der som en naturlig Følge var den Nærmeste i Landeverdenen til at varetage mine Børns Interesse der. Hovedsagen er, at vi blive overbeviste om, at der er dem, der tage Bare paa og vaage over vores Børn hinsides Graven, og at de ere lykkelige og glade efter Døden, om end Forældre her i Livet sørge og græde over deres Tab i denne Verden.

Fra „Liahona“.

Cigaretkonfet i den amerikanske Flaade.

Kontre-Admiral Seaton Schroeder, Overstbefalende over Atlanterhavsdelen, har til Hensigt at gjøre Alt for fuldstændig at udrydde den højt skadelige Cigarettrygning blandt Flaadens Besætning; i den Hensigt har han anbefalet Marineministeriet at udstede Forbud mod Salg af Cigaretter i alle de af Marinens Afdelinger, der staa under hans Kommando. Det synes, som Marineministeren er stemt for det forlangte Forbud. Admiralen har i en Række Aar iagttaget Cigarettenes skadelige Virkninger paa Mandskaberne Helsbred og er kommen til den Overbevisning, at den skadelige Marktak forringer Tjenestedygtigheden haade fysisk og mentalt. Dersom det er saa ødelæggende for Sømanden, som stadig indaander den friske Søluft, hvor meget skadeligere maa det da ikke være for Personer, som tilbringe deres Tid i Fabrikker og Kontorer?

Millionæren Carnegie's Bibliotheker.

Det er meget interessant at se, hvad Multi-Millionær Carnegie har gjort for Oprættelsen af Læsehjem for det bredere Lag af den løselystne Befolkning i De Forenede Stater, Canada, England og Wales. Han har ved ualmindelig Dygtighed og heldig Forretningsvirkomhed i Staal-industrien erhvervet sig fabelagtige Rigdomme, men har samtidig anset det som sin Bligt at dele sine Midler med Samtiden paa en Maade, der kan yde først mulig Gavn. At øse af sine Gulddynger til en uforståndig og utaknemlig Verden til Mad, Drikke og Klæder ansaa han mere som Moralsfordørelse end som en Hjælp, hvorimod han ansaa god, sund Læsning som et af de mest virksomme Hjælpemidler i Oplysningens og Dannelsens Tjeneste. Han har vist sin Tro i Gjerninger, idet han har oprettet 1,800 Bibliotheker, der have kostet ham 51,596,963 Dollars eller 190,908,763 Kroner. Bibliothekerne ere fordelt som følger: I de Forenede Stater 959 med 208 Filialer til en Totalværdi af 34,875,745 Dollars; England og Wales 329 med 59 Filialer til en Totalværdi af 7,819,550 Dollars og Canada 86 med 5 Filialer til en Totalværdi af 2,059,415 Dollars; disse Summer gjældte kun Bygningerne. Naar Folkemængden tages i Betragtning, regner han, at han har været ligesaa liberal overfor Canada som overfor de Forenede Stater. Den amerikanske Filantrop har herved mere end nogen anden Rigmand paa Jorden rejst sig selv Monumenter, der med Tæknemlighed ville vedligeholdes af Folket.

Fred i mit Hjem.

Hvad er vel det Kjæreste, Mennesket ejer,
Som Rigdom og Ære og Mæng ej opvejer?
Som giver mig Styrke til Trængsler at møde,
Som — hvis jeg det mangler — gjør Livet saa øde.
Det er Fred i mit Hjem.

O, hellige Forsyn, som styrer og leder
De talløse Verd'ner, jeg ydmygt Dig beder:
Om end Du mig sikker de bitreste Prøver,
Af Hjertet jeg haaber, Du aldrig berøver
Mig Fred i mit Hjem.

Naar aabenlyß Dondstab med staalsatte Næver
 Og silkeblød Falskhed som Offer mig kræver,
 Naar Alle mig svigte og Haan jeg kun høster
 For velmente Gjerning, da intet mig trøster
 Som Fred i mit Hjem.

Naar syg eller træt jeg paa Vejet mig strækker,
 Naar Mismod og Kummer Humøret nedbrækker,
 O, sig hvem formaar vel at lindre min Smerte
 Saa grundigt som den med det kjærlige Hjerte
 I mit fredsæle Hjem.

Se, dersor er Hjemmet mit dyreste Ej,
 Se, dersor kan intet paa Jord det opveje,
 Og dersor til Gjengjeld jeg altid med Glæde
 Vil virke med Kraft og dem Lykke berede,
 Som udgjør mit Hjem.

Naar Hunger og Armod paa bleggule Heste -
 Af Herren udsendes for Jorden at gjæste,
 Mens Jammer og Taarer i Sporet dem følger,
 Da stands ej ved Døren, bag hvilken sig dølger
 Mit elskede Hjem.

Naar Jorden af Krigshyl og Blodbad hjemhøges
 Og Folkenes Rødsel ved Pesten forøges,
 Lad Jamrendes Rødraab og Døendes Rallen,
 Som lyder fra Hytten og stønner fra Valen,
 Ej naa til mit Hjem.

Ta Herre, som fordum det gif i Ægypten,
 Da Døden ej sparede Slot eller Hytten,
 Lad Fredens Serafer beskytte min Bolig
 Og byde den Grumme forholde sig rolig
 Og staane mit Hjem.

Lad Helsbred og Sundhed med Haabet og Glæden,
 Som Gud har beslikket at skabe et Eden,
 Omkring paa sin Vandring i Livet mig gjæste
 Og evig og altid med Omhn besøste
 Sin Fred i mit Hjem.

Maar Babel det stolte i Støvet skal græde
 Og krympe og sno sig for Hævnerens Brede,
 Lad Zion da blomstre og sejerrig stande
 Med Scepter i Haand og med Laurbær om Pande,
 Mit evige Hjem.

Peter O. Thomassen.

Dødsfald.

Søster Christiane Christiansen døde i Spanish Fort, Utah, den 20 Januar efter en Maaneds Lidelser som Følge af et Ulykkestilfælde. Hun var født den 2. Marts 1853 i Baldrup, Jylland, Danmark, men har levet mange Aar i Utah. Dette Dødsfald var saa meget mere beflageligt, fordi hendes Mand netop var paa Besen hjem fra en Mission til Danmark, men ikke naaede Hjemmet, inden hun døde; Begravelsen opsatte imidlertid til hans Ankunft. En Datter, som i Forening med sin Mand virkede i Evangeliets Tjeneste i Mexico, blev telegrafist underrettet om det skete og var hos Moderen, da hun udaandede. Begravelsen fandt Sted den 8. Februar under stor Deltagelse fra 4. Wards Forsamlingshus. Saerlig den sorgbetyngede Husbond har sine mange Bengers Sympati.

Peter Jacob N. Petersen, født den 25. December 1829 i Rudkøbing, Svendborg Amt, Danmark, afgik ved Døden i København den 29. Juni 1909. Han forenedes med Kirken ved Daab den 18. Februar 1906. Begravelsen fandt Sted fra Sundby Kirke under stor Tils slutning fra Fagsforeninger, hvortil Afdøde hørte. Og de mange Faner og Flag, Blomster og Kranser og det store Ligfølge, der fulgte Kisten til Graven, vare højtalende Beviser paa den Agtelse og Kjærlighed, som den gamle Hædersmand havde vundet sig i deres Hjerter, der kjendte ham bedst. Den Bræst, som talte ved Baaren, bemærkede ogsaa, at han havde altid været en Foregangsmænd, og tro mod sin Overbevisning havde han altid uforstået stævnet mod det Maal han havde sat sig. Saaledes var han ogsaa uafhængig paa Religionens Omraade.

Indhold:

Ortodxiens Forfald	225	Missionsnyheder	234
Børneopdragelse i Oldtidens Rom,		Trost i Bedrøvelse	236
Sparta og Athen	228	Cigaretondet i den amerik. Flaade	237
Blandinger	231	Millionæren Carnegies Biblioteker	238
Redaktionelt:		Fred i mit Hjem	238
Dette er Stedet	232	Dødsfald	240

Audgivet og forlagt af Andrew Jensen, Korsgade II, København V.

Trufft hos F. E. Borbing (B. Petersen).